

Хобі, професію і мистецький проєкт

вдало поєднують здолбунівчанки-майстрині Ірина Трошева й Анастасія Павлюк

Вони молоді й заповзяті, творчі й напрочуд захоплені тим, що роблять. Вони – керамістки. Справа ця зовсім не проста. Щоб нею займатися, необхідні не тільки мистецький хист, особливі вміння і знання, а ще й терпіння, немалі матеріальні затрати. До усього цього наші землячки долучили й неабияку сміливість. Адже понад рік тому разом заснували у Здолбуніві власну майстерню кераміки «Чебрець» – проєкт, який нині з успіхом розвивають.

Однокласниці, однокашниці, колеги

Дружать Ірина й Анастасія змалку. Позналились ще першокласницями на святковій лінійці у Здолбунівській загальноосвітній школі I-III ступенів № 4. Там навчались в одному класі. Крім того, разом упродовж кількох років відвідували заняття в художній студії Валерія Григоровича Безушка. Щоправда, Анастасія розпочала брати уроки там дещо раніше, ніж її подруга.

У студії вони, на той час школярки, пізнавали ази художнього мистецтва, зокрема живопису, під керівництвом досвідченого наставника. Можливо, саме на цих уроках і усвідомили, що свій подальший шлях хотіли б пов'язати з творчістю. Але вже професійною. Тож після закінчення школи вступили до Рівненського державного гуманітарного університету на

ських художніх школах. Там учні пробують працювати з керамікою, глиною. У нас такої можливості не було. Але чомусь вирішили зразу: кераміка. Мабуть, вона сама нас обрала, – розповідає Анастасія Павлюк.

Невдовзі дівчата впевнились, що у виборі не помилились. Ірині й Анастасії пощастило вчитися у чудовій викладачки, яка зуміла захопити керамікою, не лише навчала цієї справи, а й завжди розуміла і допомагала втілювати їхні творчі задумки.

– В університеті викладачем з кераміки у нас була Віра Чернієнко. Може, якби це був хтось інший, то ми б не настільки захопилися керамікою. Віра Андріївна любить і досконало знає цю справу, вона цим живе. Тож зуміла і нам прищепити любов до кераміки. Не просто вчила, а розуміла наші творчі ідеї, підказувала, за що «зачелитися», щоби ці замисли втілити. Її мистецькі роботи і зараз нас надихають, – діляться молоді майстрині.

Комерція і творчість

Не так давно майстерня «Чебрець» відзначила свою першу річницю. Але продукція її вже широко відома на Здолбунівщині, вона подобається людям. Ірина й Анастасія представляли свої вироби на міських і районних

Дорого обходиться й робота спеціальної електричної печі. А скільки терпіння, вправності, фантазії, майстерності і... фізичних зусиль (хто хоч раз пробував попрацювати з такою глиною, той знає) потрібно залучити, щоб зробити, до прикладу, горня або підсвічник, що милує око!

До речі, охочі замовити якісь вироби, мають робити це заздалегідь, адже процес виготовлення кераміки багатетапний та довготривалий. Майстрині кажуть, що поки їм, на жаль, доводиться відмовлятися від великих замовлень – просто наявна піч не справлятиметься з випалом значної кількості предметів одночасно.

«Прагнемо досягти значно більшого»

Власниці «Чебрецю» впевнені, що їхня майстерня має потенціал для розвитку, тож не сидять, склавши руки. Планують ближчим часом придбати електричний гончарний круг і освітлювальну систему. Це дасть змогу працювати швидше і продуктивніше. Ще мріють придбати потужнішу піч для випалу. Відкладають на це кошти. Хоча, певно, і від підтримки якогось мецената не відмовляться. Керамістки активно рекламують свої вироби в мережі «Інтернет», створили сторінку майстерні у фейсбуку, зареєстрували «Чебрець» в Instagram і, щоб залучити покупців, «ви-

ники, усілякі прикраси для інтер'єру й ін. До новорічних і різдвяних свят місцеві керамістки виготовили чимало ялинкових прикрас і симпатичних ангеликів. До слова, посуд можна придбати як одиничними екземплярами, так і наборами.

Вироби майстринь по-своєму унікальні, бо всі – ручної роботи. При виготовленні посуду в «Чебрець» застосовують такий метод, як

магістрського університету на художньо-педагогічний факультет, кафедру образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва.

- Ми мріяли про навчання у Львові - там ширші перспективи. Але ж розуміли, що батькам нашим доведеться сильно затягти паски. Тому не поїхали, подали документи до університету в Рівному. Вступили на державну форму навчання, отримували стипендію.

Студентів нашої групи розділили на тих, хто спеціалізуватиметься на ткацтві, кераміці або ж роботі з деревом. Пригадую, ми визначилися одразу. Ні в Іри, ні в мене навіть думки не виникало, що можемо зайнятися, наприклад, ткацтвом. Кераміка, та й усе. Хоч досвіду роботи з нею взагалі не мали. На відміну від тих, хто до вступу займався у рівнен-

ські школи навчання промислу. Постійну роботу за фахом дипломованим керамістам у нашому районі знайти не те, що дуже складно, а певно, й неможливо. А полишати кераміку ні Ірина, ні Анастасія не хотіли.

- Роботи за спеціальністю ми не знайшли. Майже одночасно пішли в декретні відпустки. Тоді вперше й заговорили, що можемо разом заснувати майстерню кераміки. Спочатку це здавалось нам нездійсненною мрією. Але з часом вирішили остаточно: таки спробуємо започаткувати власну справу. Тим більше, що своя майстерня - це можливість і надалі розвиватися творчо, - каже Анастасія.

Крок за кроком

Щоб обладнати майстер-

ню, вона відрукувала, підтримала. Було виділено кошти й вимощено плиткою підлогу кімнати. За словами засновниць майстерні, аби та набула вигляду, який має зараз, їм довелося докласти багато зусиль.

- Ми трохи обжили це приміщення. Встановили піч для випалу виробів, полиці на стінах розмістили. Тут уже по-домашньому і видно, що це - майстерня, наш «Чебрець». Отак, крок за кроком. Потихеньку почали працювати. Багато що з виробів спершу не виходило, тріскало, брак був, але такий вже шлях кераміста - без цього нікуди. Та поступово набиваємо руку, набуваємо досвіду, розвиваємося, вчимося, рухаємося вперед, адже хочемо досягти більшого. Погляньте, на полицях у нас не пусто - кераміки наробили, - тепло посміхається Ірина.

культурно-масових заходах, як-от святкування Дня незалежності України, Дня міста, на фестивалі «Буца Папороть». Їздили з виробами й на фест у Новомалині Острозького району.

- Для нас обох діяльність майстерні - основне джерело доходу. Тому, займаючись улюбленою справою, маємо зважати й на комерційну складову. А хочеш, щоб купували - шукай на що буде попит і старайся, щоб твої витвори були красивими і якісними, а крім того, як кажуть, на різний гаманець і не надто затратними, - розповідають майстрині. - Зважаючи на це, починали ми з виробництва керамічних намист, кулонів, брелоків. Згодом асортимент виробів розширили.

Нині «Чебрець» пропонує покупцям ще й горнятка, тарілки і тарелі, підсвіч-

юлючілля, щоправда, сучасний. Відомо, що такі вироби виходять якісними, вологонепроникними, в них добре зберігається їжа. Також кераміку в «Чебреці» глазурують, надаючи яскравості, гарного вигляду. Причому, якщо це внутрішня поверхня тарілочок чи горнятка - то її покривають глазур'ю, що не шкодить здоров'ю. Своєрідна кераміка здолбунівських майстринь і тим, що на багатьох витворах бачимо відбитки листочків, квітів, деякі відтворюють природні форми рослин. За словами керамісток, ідеї для творчості їм часто «підказує» сама природа. Іноді ті виникають спонтанно.

Виробництво кераміки надто непросте, і це впливає на ціну виробів. Усі необхідні матеріали керамістки закуповують власним коштом, а ті не дешеві і не «місцеві».

кладати» фото витворів. У поширенні інформації «на місці» допомагають їм знайомі та друзі. Також Ірина й Анастасія хотіли б зі своїми виробами побувати на культурно-мистецьких заходах у Рівному, інших містах. Відвідали б раніше, але не мають власного транспорту. Він необхідний, бо керамічні вироби делікатні - аби як не довезеш.

Водночас молоді керамістки вміють дбати не лише про себе. Так, нещодавно проводили благодійну акцію: виготовляли ялинкові прикраси, а виручені за них кошти передали на підтримку будівництва притулку для тварин у Здолбуніві. Постійно організують майстер-класи з кераміки для дорослих і дітей, у такий спосіб пропагуючи народне мистецтво. Причому плату беруть лише за придбані ними власним коштом матеріали, які використали учасники занять. До слова, наступний майстер-клас планують на 14 лютого.

- Звісно, нам, творчим, мріється про «чисте» мистецтво. Обидві постійно вчимося, слідкуємо за тенденціями розвитку української кераміки, дізнаємося про нове у цій сфері. Прагнемо досягти значно більшого. Але ми - молоді, «підтягнемо» бізнес і, впевнені, це буде час на високе мистецтво, - зазначають засновниці місцевої майстерні кераміки «Чебрець».

Ольга ЯКУБЧИК.
Фото автора.

На фото: засновниці майстерні «Чебрець» та їхні вироби.

